

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 703: Điều Thứ Ba: Tướng, Tức Là Ngã, Nhân, Chúng Sanh, Thọ Giả, Bốn Tướng Không Giống Nhau, Nên Gọi Là Chư Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 060)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thứ ba: Tướng, tức là ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả, bốn tướng không giống nhau, nên gọi là chư tướng.】

Đây là giải thích “chư tướng phi chư tướng”, đoạn trước là giải thích “chúng sanh phi chúng sanh”, chú trọng ở chữ *chúng sanh*. Tướng, quy nạp tất cả muôn vàn hiện tượng lại, thì không ngoài bốn loại lớn này.

“**Ngã tướng**” là sự chấp trước đầu tiên của chúng sanh. Họ coi cái thân này là “ta”, cho rằng cái thân này chính là ta. Chấp trước một cách kiên cố, từ vô lượng kiếp đến nay chưa từng buông xả điều này, chưa từng xả bỏ điều này, kiên cố chấp trước cái thân này là ta. Cho nên tu hành vô lượng kiếp mà vẫn không có cách nào thoát khỏi luân hồi, không có cách nào siêu việt tam giới, căn bệnh chính là ở chỗ này.

“**Nhân tướng**”, đối lập với ta thì gọi là nhân tướng (tướng người). Phạm vi của “nhân tướng” ở đây vô cùng rộng lớn, chúng sanh trong chín pháp giới đều là nhân tướng. Chỗ này mọi người chớ nên hiểu sai ý, cho rằng ngã tướng là ta, còn người khác đại khái chính là nhân tướng, không phải ý này. Chữ “nhân” này là chỉ tất cả chúng sanh, bao gồm cả cái thân này của chúng ta. Cái thân này là gì? Nó mang dáng dấp của một con người, mang hình tướng của một con người.

“**Chúng sanh**”, là nói cái tướng này do các duyên hòa hợp mà sinh ra.

Cho nên trong mỗi một chữ đều hàm chứa vô lượng nghĩa, ý nghĩa thâm sâu vô tận, rộng lớn vô biên. Ví như “ngã tướng”, cái thân thể này của ta đại khái phạm vi hơi nhỏ một chút; nhưng phạm vi thực chất không nhỏ đâu, cũng rất lớn. Tại sao vậy? Thân này là ta, bên ngoài là “cái của ta” (ngã sở), tất cả

những gì thuộc về ta đều bị gộp chung vào khái niệm ‘ta’ này, không bỏ sót một thứ nào, thấy đều là của ta. Đây là Trái Đất ta đang sống, vậy thì tất cả chúng sanh trên Trái Đất chẳng phải đều biến thành “cái của ta” hay sao! Đại thiên thế giới ta đang sống, hư không pháp giới ta đang sống, khái niệm ‘ta’ này nếu suy rộng ra cũng trở nên vô lượng vô biên.

Cho nên hàm nghĩa trong mỗi một chữ đều là vô lượng vô biên, bắt buộc phải dùng bốn chữ mới có thể hiển thị rõ ràng chân tướng sự thật. “Ta” là một sự chấp trước; còn “người” (nhân tướng) thì bao trùm trọn vẹn những gì thuộc về ta (ngã sở); “chúng sanh” là nói chúng duyên hòa hợp mà sinh ra, tức là chỉ pháp do duyên sinh; “thọ giả” là chỉ sự duy trì dài ngắn về thời gian do nghiệp lực nắm giữ, đây gọi là thọ giả.

Từ đó có thể biết, bốn chữ này là đang nói về một sự việc, không phải nói về bốn sự việc; nếu nói là bốn sự việc, thì đó không gọi là Phật pháp. Quý vị chưa từng nghe nói sao? Phật pháp gọi là pháp bất nhị, hai thì không phải là Phật pháp, Phật pháp là pháp bất nhị. Cho nên, nói bốn nhưng thực chất vẫn là nói về một sự việc: một tức là bốn, bốn tức là một.

Nhất định phải nhìn từ bốn góc độ, mới có thể nhìn sự việc này một cách rõ ràng, minh bạch, chính là ý nghĩa như vậy. Quan sát trên bốn góc độ, nó có bốn loại hiện tượng, bốn loại hiện tượng gộp lại là một sự việc. Cho nên đứng trên “tướng” mà nói, bốn tướng không giống nhau, do đó gọi là chư tướng. Bất kỳ một sự việc nào khi nhìn từ mọi mặt, thì các tướng của nó đều không giống nhau.